

на единъ конь и отиде къмъ южний горенъ край да разбере, каква е работата на тоя слухъ, щото като се завърна слѣдъ малко обясни дѣлото на всички слушатели и не се върнахъ назадъ, а си слѣдвахъ пѣтътъ за Габрово. Наистина имало за какво да се страхуватъ хората, него день Сюлейманъ нападналъ съ всичката си сила на балкана по рускитѣ укрѣпления, гдѣто можалъ да отпрати единъ отдѣлъ отъ 60 конника черкези, които минали прѣзъ тѣй нарѣчената Етърска балканска пѣтека на нейния връхъ, който бѣше изоставенъ само за тайно прихождение и дохождение, било на бѣжанцитѣ, било на войската и гражданитѣ за съгледателство, като се мислеше, че турцитѣ не щѣтъ го завзе; но тий успѣхъ, та слѣдъ като минали, слѣзли долу въ една долина, прѣзъ която минахъ слѣдъ завръщанието ни и сполучили да запалятъ едно двѣ селца колиби Езерото и Ломоветѣ, които сж надъ самото село Етъра, нѣщо далечъ $1\frac{1}{2}$ часъ; та испоплашили жителитѣ на града Габрово, които бѣгали не всички нѣщо единъ часъ навънъ отъ него и послѣ, кога ги възвърнали, влѣзли пакъ въ града. Битката се почнала отъ утрѣнѣта и слѣдвала до вечерѣта съ голѣмо ожесточение; но турцитѣ немогли да обсадятъ главний Шищенскій проходъ, та го оставили за другата утрѣна.

Ний смутени отъ тоя слухъ, а най-много отъ непосредството на брата ми и съпругата му, които още повече ме подканяхъ да тръгнемъ за Търново въ най-годѣмий некъ, щото ако и да бѣхъ противенъ на туй тръгване, като виждахъ, че до толкосъ нѣма що да се страхуваме, но противъ съвѣстѣта си склонихъ и тръгнахме. Когато вървахме по пѣтътъ, множество отъ бѣжанци пакъ се натрупа, пѣтътъ цѣлъ бѣ изпълненъ съ хора и едвамъ се размѣнуваше, видѣхъ изъ пѣтницитѣ двама мои приятели и съученици именно Мита Койчевъ и Н. Анастасовъ, които бѣхъ потеглили и тѣ за Търново и си слѣдвахме пѣтя, като се надпрѣварвахъ един прѣзъ други по-бързо да вървятъ. Помѣжду насъ имаше мой връсникъ Стефанъ Минчевъ Мишката, който да отмахне къхъритѣни и на бѣгаю-